

РЕШЕНИЕ

№ 5180

гр. София, 14.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 22.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **10717** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 84, ал. 4 от ЗУБ.

Производството е образувано по жалба на А. А. Д. Х., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., съд. адр. [населено място], ул. „С. Б. Г“ № 99 срещу Решение № 9896/19.09.2024 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, с което, на основание чл. 78, ал. 5 във вр. 17, ал. 4, във вр. чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, на жалбоподателя е отнет предоставеният хуманитарен статут с Решение № 5021/31.05.2022 г. на зам. Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ. Твърди незаконосъобразност на решението, поради противоречието му с материалния закон. Моли отмяна на решението.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Прокуратурата не взима становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Обжалваното решение е постановено във формата и от органа по чл. 78, ал. 5 от ЗУБ, поради което е валидно.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ЗУБ производството за отнемане или

прекръпяване на предоставена международна закрила се образува при наличие на нови данни, които дават основание за преразглеждане на предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут. Съгласно чл. 78, ал. 5 от ЗУБ в срок три месеца от образуване на производството председателят на Държавната агенция за бежанците взема решение, с което отнема или прекръпява международната закрила. Председателят на Държавната агенция за бежанците взема решението и без възраженията на чужденеца, когато те не са направени по зависещи от него причини. В конкретния случай, с Решение № 9896/19.09.2024 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, на основание чл. 78, ал. 5 във вр. 17, ал. 4 , във вр. чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, на жалбоподателя е отнет предоставеният хуманитарен статут с Решение № 5021/31.05.2022 г. на зам. Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕ. Видно от предоставената административна преписка посочената процедура по отнемане на предоставения хуманитарен статут на жалбоподателя е изпълнена по цитирания ред на ЗУБ. Видно е от представените по преписката документи, признава се и от жалбоподателя в проведеното с него интервю в рамките на процедурата по отнемане, че ДАБ е уведомена, че на 28.05.2024 г. от РД „Гранична полиция“-Драгоман, че жалбоподателят е заловен да управлява лек автомобил, с който превозва незаконно марокански граждани с цел противозаконно преминаване на държавната граница на Република България. Жалбоподателят е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 281, ал. 2, т. 1, т. 4 и т. 5 от НК, като е сключил споразумение с Районна прокуратура – К. и е осъден на „лишаване от свобода“ за срок от 5 месеца. Тъй като през 2023 г. жалбоподателят е привлечен като обвиняем за друго такова престъпление и веднъж му е налагано наказание „лишаване от свобода“ за срок от 8 месеца, отложено за 3 г. , Районен съд [населено място] е определил така наложеното наказание да бъде изтърпяно при първоначален общ режим. Предвиденото наказание по чл. 281 от НК е повече от 5 г. , поради което е тежко по смисъла на НК. При тези данни, правилно административният орган е приел, че извършеното тежко престъпление от жалбоподателя е нови данни по смисъла на чл. 78, ал. 1 от З. и е образувал процедурата по отнемане на предоставения хуманитарен статут. Правилно е приел, че тези факти осъществяват хипотезата на чл. 17, ал. 4 , във вр. чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, според която предоставеният хуманитарен статут се отнема на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление и е отнел хуманитарния статут с обжалваното решение. Правилно административният орган тълкува разпоредбите на чл. 4, ал. 3 и ал. 4 от ЗУБ, според които чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание; от правата по ал. 3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото. Очевидно е, че жалбоподателят е с трайно изградени престъпни навици и при установените по делото факти не може да се ползва от горесцитираната разпоредба на ал. 3 на чл. 4 от ЗУБ и попада в хипотезата на ал. 4.

За пълнота и изчерпателност на решението следва да се посочи и следното: административният орган съобщава, че по преписката е постъпило писмо от 11.09.2024 г. на ДАНС, с което не се възразява на жалбоподателя да бъде отнет предоставеният хуманитарен статут. Това становище е издадено на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗАДН. Съгласно тази разпоредба ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденците в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по ЗУБ, като това правомощие е предвидено изрично и в чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. Писмото се тълкува от административния орган в смисъл, че ДАНС разполага с информация, според която жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност на Република България. Административният орган съобщава, че становището изхожда от специализиран орган за контраразузнаване и сигурност, чиято основна функция е разкриване, предотвратяване, пресичане и неутрализиране на заплахите за националната сигурност – чл. 2, ал. 1 от ЗДАНС. Този специализиран орган притежава изключителната компетентност да извърши преценка за наличие на обстоятелствата по чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл.12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ в съответствие с правомощията си по ЗДАНС. Ето защо, съображението на административния орган е, че установената заплаха за националната сигурност е извършена от компетентен орган, което становище е обвързващо органа по предоставянето на международна закрила, който следва да изпълни императивните норми на чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл.12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ при обвързана компетентност: на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност, не се предоставя статут на бежанец или хуманитарен статут. Цитира се чл. 17, т. 1, б. „г“ от ДИРЕКТИВА 2011/95/ЕС НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 13 декември 2011 година

относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, според който гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира. При тези мотиви следва да се вземе предвид решение по дело C-159/21 на СЕС, според което не се допуска национална уредба, при която органи на националната сигурност с немотивирано становище да констатира, че едно лице представлява заплаха за националната сигурност. Необходимо е за всеки един случай, конкретно да се извърши преценка. Следва да се вземе предвид и Решение № 9349 от 9.10.2023 г. на ВАС по адм. д. № 4863/2023 г., IV о., докладчик председателят К. Х., разяснява, че установената до постановяването на горепосоченото решение на СЕС, практика на състави на четвърто отделение на ВАС, /според която при отрицателно становище на ДАНС, председателят, съответно заместник председателят на ДАБ, най-общо е длъжен да откаже предоставянето на международна закрила/. Решението на ВАС развива и следните съображения: според постоянната практика на СЕС принципът на предимство на правото на Европейския съюз /ЕС, Съюза/ утвърждава върховенството на правото на Съюза над правото на държавите членки. Този принцип задължава всички институции на държавите членки да осигурят пълното действие на различните

съюзни норми, като правото на държавите членки не може да накърнява признатото действие на тези норми на тяхната територия. Позоваването от държава членка на разпоредби на националното право, включително и конституционни, не би могло да засегне единството и ефективността на правото на ЕС, защото действието на принципа на предимство на съюзното право обвързва всички органи на дадена държава членка, без националните разпоредби да могат да са пречка за това /справка - решение от 23.11.2021 г. на СЕС по дело C-564/19, т. 78 и т. 79/. В логиката на изложеното до тук е и схващането, неотклонно застъпвано в практиката на СЕС, че когато националната правна уредба не може да се тълкува в съответствие с изискванията на правото на ЕС, принципът на предимство на правото на Съюза изисква националният съд, натоварен в рамките на своята компетентност с прилагането на разпоредбите на съюзното право, да гарантира пълното им действие, като при необходимост по собствена инициатива да остави без приложение противоречащите им разпоредби от националното законодателство, дори да са по-късни, без да е необходимо да иска или да изчаква предварителната им отмяна по законодателен или по какъвто и да било друг ред, предвиден в конституцията /справка - решение от 18.01.2022 г. на СЕС по дело C-261/20, т. 30/. Неизменна част от правото на Съюза, неминуемо ползваща се с предимство пред националното законодателство, е и практиката на СЕС, в частност - с оглед данните по настоящото дело, постановените от Съда решения /заключения/ по отправени от националните юрисдикции на държавите членки, преюдициални запитвания, в предвиденото в чл. 267 от Договора за функциониране на ЕС /ДФЕС/, производство. Още в ранната практика на СЕС е прието, че преюдициалните заключения се ползват със задължителна сила на тълкуваното нещо, която важи безусловно спрямо всички национални съдилища на всички държави членки /справка - А. К., "Преюдициалното запитване до Съда на Европейските общности", издателство "С." 2008 г., стр. 282/. Именно затова и една от възприетите в практиката на СЕС хипотези, при която отпада задължението за отправяне на преюдициално запитване от страна на националните юрисдикции, чиито решения не подлежат на обжалване, е тази, при която разглежданата разпоредба е била предмет на тълкуване от Съда. Задължителният характер на вече даденото тълкуване по чл. 267 ДФЕС може да лиши, според СЕС, предвиденото в трета алинея на тази разпоредба задължение /на националните юрисдикции, чиито решения не подлежат на обжалване/ от основание и така да го изпразни от съдържание, и по-специално - когато повдигнатият въпрос е по същество идентичен с въпрос, който вече е бил предмет на преюдициално решение по подобно дело или когато разглежданият правен въпрос е разрешен в установената практика на Съда, независимо от естеството на производствата, по които е постановена тази съдебна практика, и дори да няма пълно съвпадение на спорните въпроси /справка - решение от 06.10.2021 г. на СЕС по дело C-561/19, т. 36/.

Според цитираното решение ан ВАС, следва да се съобрази даденото в заключението на СЕС по дело C-159/21, тълкуване на относимите към правния спор разпоредби от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила /Директива 2013/32/ЕС/ и Директива 2011/95/ЕС от 13.12.2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанец или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за

съдържанието на предоставената закрила /Директива 2011/95/, въведени в българското законодателство чрез разпоредбите на ЗУБ. Според възприетото от СЕС в решението му по дело C-159/21, чл. 4, § 1 и § 2, чл. 10, § 2 и § 3, чл. 11, § 2 и чл. 45, § 3 от Директива 2013/32 във връзка с чл. 14, § 4, б. А и чл. 17, § 1, б. г от Директива 2011/95 не допускат национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнеме предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Според мотивите на Съда в горепосоченото решение, единствено решаващият орган, /който според чл. 2, б. "е" от Директива 2013/32 е всеки квазисъдебен или административен орган в държавата членка, компетентен за разглеждането на молбите за международна закрила, както и да вземе решение като първа инстанция по такива случаи, тоест по аргумент от чл. 48, ал. 1, т. 1 и чл. 52 ЗУБ - председателят или заместник председателят на ДАБ/, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011/95, едва след която да приеме решение. Този орган не може надлежно просто да приведе в действие решение, прието от друг орган, което е задължително за него по силата на национална правна уредба, и само на това основание да откаже да предостави субсидиарна закрила или да отнеме предоставената по-рано международна закрила. Напротив, решаващият орган трябва да разполага с цялата релевантна информация и като я вземе предвид, самостоятелно да прецени фактите и обстоятелствата, за да определи съдържанието на решението си, както и да го мотивира в пълна степен. Решаващият орган трябва да има свобода на преценка, за да реши дали съображения, свързани с националната сигурност на съответната държава членка, трябва да доведат до отказ от предоставяне на хуманитарна закрила или до отнемане на статута на бежанец, което изключва вероятността констатирането на заплаха за тази сигурност автоматично да предполага подобен отказ или отнемане. С оглед на самите функции на решаващия орган, значението на информацията, предоставена от органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност и нейната относимост към целите на решението за предоставяне на международна закрила, е необходимо да бъдат свободно преценявани от решаващия орган, който няма как да бъде задължен да се основе на немотивирано становище, издадено от органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, на база оценка, чиято фактическа основа не му е известна.

В конкретния случай, обаче, решението на административния орган не се основава само на изразеното от ДАНС положително становище за отнемане на хуманитарния статут, а са направени обосновани изводи на базата на установената фактическа обстановка, които настоящият състав приема. Това налага извод, че оспореният административен акт е съответен на решението на СЕС по дело C-159/21 г. и даденото с него тълкуване, в т. ч. на разпоредбата на чл. 17, § 1, б. г от Директива 2011/95/почти дословно възпроизведена в чл. 12, ал. 2, т. 4 ЗУБ и съгласно която гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата членка, в която се намира/.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът приема, че жалбата следва да отхвърли.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Д. Х., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С., съд. адр. [населено място], ул. „С. Б. Г“ № 99 срещу Решение № 9896/19.09.2024 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ.